

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

ZAMLAR DEVAM EDİYOR.

BİZ ATEŞ
YOKKEN
NAPİYORDUK
ACABA?

KOMBİ VARDI
YA OLUM!
DÜŞTÜKÇE
DÜŞTÜK LAN!

6-B

Napolyon Bonapart bir gün bir kafede yan masanıza otursa ne yapardınız? Ben tanımazdan geldim. Peki Napolyon Bonapart masasındaki kadına hakaret etmeye başlar, onu tehdit ederse ne yaparsınız? Ben

duymazlıktan geldim. Peki aynı Napolyon hatta 40 cm daha uzun ve biraz kaslı, garsona kaba davranırsa ne yaparsınız? Ben müdahale ettim ve küfürleştik. Bir yerden sonra Napolyonluğu da bıraktı dümdüz Kadıköylü gibi küfretti. Neyse ki hanım arkadaşı sakinleştirdi, gelip özür diledi, "Kardeşim başka bir mevzuya takılmıştım sana ve çalışan arkadaşına ayıp ettim." Ne desem bilemedim, siz ne yapardınız?

Kadıköy'de herhangi bir kafede otururken başınıza böyle durumlar gelebilir. Masanızın sağında şimdinin ÖSS'sine çalışan çocuklar, solunda ise tarihi bir tiyatro metninin okuma provasını yapan oyuncular oturabilir. İlk anda dalgınlığınıza gelir Napolyon'u canlandıran oyuncunun bağırışları, bir süre sonra güpegündüz bir kadına kevaşe demesine bile kafe ahali olarak sineye çekiyorsunuz. Arkanızda 2 boyutlu film devrinin bittiğini, VR dışındaki bütün görsel ürünlerin demode olduğunu haykıran sinefiller, önünüzde yurtdışından Atari pikselleriyle bezeli özel tasarım yün kazak ithal eden genç girişimciler. Dedğim sebeplerden dolayı hem ilçe içi hem de ilçe dışından birçok eleştirilere maruz kalıyor Kadıköy.

Kadıköy içinde yaşayanların, içinde yaşamayı seçtiği nadir yerlerden birisi. Türkiye'den nefret edenlerin bile yurtdışına gidene kadar sığındığı yer. Yurtiçinin yurtdışısı. İstanbul'un ve Türkiye'nin dört bir yanından tiyatro, sinema, müzik, eğlence, resim ve hatta illüstrasyon dallarıyla ilgili; seküler siyasete gönül vermiş, progresif bir esnaf anlayışına sahip tüm vatandaşlar Kadıköy'e akın ediyor. Ortaokulda sınıfın tek mizah dergisi okuyanı, rap ve rock dinleyeni, yabancı dizi seveni olarak bu başlıklarda büyük yalnızlıklar hissediyordum. Şimdi ortaokulda şans eseri iki tane "cool" meşgaleye denk geldi diye kendini bir bok sanan benim gibi binlerce insanla aynı ilçede yaşıyorum. Ortaokuldaki Deniz'in ütopyası ama şimdi önümdeki, arkamdaki, sağımdaki ve solumdaki masalarda oturan herkesten nefret ediyorum.

Ortaokulda en uzak sınıftan birisinin elinde Penguen görsem, ruh eşimi, hayat boyu omuz omuza hayata karşı duracağımız yoldaşımı bulduğumu düşünürdüm. Ya da Lüleburgaz'da geçirdiğim 1 haftalık aile zindanında komşunun çocuğunun Ceza dinlediğini öğrenince Lüleburgaz'dan Detroit'e uzanacak müzikal birlikteliğimiz gözümde canlanırdı. Biz mi daha büyüğüz Lüleburgaz mı sorusunun cevabı belliydi. Ama sonrasında lise, üniversite, komedi camiası derken artık bu niteliklerle dolu insan enflasyonu beni körleştirdi. Şimdi komşularım bile Cannes Film Festivali'nden bahsediyor, yeni oyunlarının provalarına katılıyor, bol ve feminen giyiniyor. Her şımarık insan gibi bütün bunlara alıştım ve körleştim, dar vizyonum Türkiye'nin kocaman bir Lüleburgaz olduğunu asla algılayamıyorum. Türkiye benim cehennemim 6-B, Kadıköy ise 6-B'deki Deniz.

Napolyon'un özrünü kabul ettim, "Olur öyle kardeşim herkes stresli."

Güle güle emektar, senden sonra hiç bilemedim tv senin yerini tutamadı.

Gerçek bir hayat hikâyesinden uyarlanmıştır

Televizyon ve sinemada en sevdiğim şey, bir filmin ya da dizinin başında kışında **“Gerçek bir hayat hikâyesinden uyarlanmıştır”** ibaresini görmek. Zira öyle bir şey gördüğüm zaman izlediğim şey benim için güzel bir bilmeceye dönüşüyor. Zira misal diziyi izliyorum, full fantastik, hiçbir şeyin gerçek olmasına imkân yok. Ceketinin önünü ilikleymeyen adamlar Fortune 500 şirketleri yönetiyor, iki eliyle pisuvarı tutturamayan mütekaidd memurlar yalılarda oturuyor, çocuklarının lokmasına kadar sayan adamlar şirket hesabından eksilen milyonlarca doları farketmiyor, e bir yandan da dizideki olaylar ülkece tanıdığımız insanların başından geçiyor. E bizim ülkece tanıdığımız holding patronu sayısı falan da belli olduğuna ve bu izlediklerimiz de “gerçek bir yaşam hikâyesinden uyarlandığına” göre kim ola ki bunlar?

İşte o noktada benim için bilmece başlıyor. Şimdi netice itibarıyla “bu yaşananlar gerçektir!” demiyor adamlar. Hollywood filmlerinde falan da olur, gerçek bir olayı, daha akıcı hâle getirmek için gerçekte olmayan şeyler eklenir ya da aktarılması için izin alınamayan ya da aktarılması muhtelif sebeplerden mümkün olmayan kısımlar değiştirilir. Romandan uyarlanan filmlerde bile, romanın olanaklı kıldığı anlatım biçimleri ekrana aktarılırken değişikliğe uğrar. Atıyorum, romanda tek başına bir karakter, başından geçenleri anlatır ama roman senaryolaştırılırken bitmek bilmeyen bir diş ses sıkıcı olacağından karakterin yanına bir yancı eklenir.

Yani kısacası, “gerçek bir hayat hikâyesinden uyarlanmıştır” deniyorsa, kastedilen filmde ya da dizide yaşanan olayların sadece bir kısmının gerçek olduğu. Peki hangi kısmı gerçek?

Valla son dönemde izlediğim dizilerden yaptığım çıkarım şu ki, bu senaristleri falan tutup sorguya çeksek, “Neresi gerçek ulan bunların?” diye sorsak “E böyle biri var, insan yani, yaşamış, bir de böyle bir şey olmuş başka bir yerde,” diyerek işin içinden çıkacaklar sanki. Misal Barbaros Hayrettin Paşa’nın hayatını filme çekseler, adamı uçan daireye bindirseler, fanatik Fenerbahçeli yapsalar, boş zamanlarında golf oynasa, “La bu nasıl iş?” desek “E gerçek hayat hikâyesinden uyarladık, yaşamış yani Barbaros Hayrettin Paşa diye biri, uçan değil de yüzen gemiye binmiş, orasını biraz değiştirdik, biraz da kafamıza göre bir şeyler ekledik,” diye cevap verecekler.

Ya bu ülkede Osmanlı dizileri çekildi, hesapta çok sevdikleri saygı duydukları, ki gerçekte de müstebit de olsa son derece entelektüel, opera dinleyip dönemin ünlü yazarlarını İstanbul’a davet eden, diplomatik olarak da inanılmaz basiretli bir şekilde tüm dengeleri gözeterek cambazlık yapmayı beceren padişahı üçüncü sınıf Kasımpaşa kabadayısı gibi konuşturup Kurtlar Vadisi taklidi tırto mafya dizisinden replikler yazdılar. Sorsan “gerçek hayattan alınmış.” Nesi gerçek? Adı gerçek. Valla ortadaki tek gerçek bunları gerçek diye yutturmaya kalkanların ağır birer ruh hastası olması, o kadar.

Hayır bilhassa bunun ikincisinde gerçekten tedaviye muhtaç bir ruhsal bozukluk var. Tamam Quentin Tarantino da aynı şeyi iki kere yaptı ama o da zaten ruh sağlığı için örnek

gösterilebilecek bir arkadaş değil. Ben kendi payıma bunun ilk örneğini 80’lerde TRT’de yayınlanan Duvardaki Kan dizisinde görmüştüm. Dizinin son bölümünde Talat Paşa’nın katilinin yargılandığı mahkemede mahkeme Talat Paşa’yı vuran Ermeni’yi mahkum ediyordu ve dizi de öyle bitiyordu. Ama hemen sonra çıkan yazılarda, “aslında olayın bu şekilde sonlanmadığı, Talat Paşa’yı vuran şahsın (bana kalırsa da tartışmalı bir karar) gerçek hayatta serbest bırakıldığı” belirtiliyordu. O küçük yaşında çok şaşırmıştım. O zaman sadece şaşırp adını koyamadığım şeyin bugün “gerçekleri kabullenememe” olduğunu düşünüyorum. TRT senaristleri bariz bir tarihi gerçeği kabullenememiş, adeta “bana ne ya, bana ne ya,” diyerek kendilerince bir son yazmışlardı.

Zaten hadi tırto “gerçek hayat hikâyelerini” geçelim, tarihi film-dizi yazmakta garip bir durum var. E biz filmin kahramanı olan padişahın hangi savaşları yaptığını, hangi merhalelerden geçtiğini, başına neler geldiğini falan en ince ayrıntısına kadar biliyoruz. Sürpriz falan sıfır. Zaten bu yüzden bu türde eser vermenin en iyi yolu, zaten Kemal Tahir’in falan da yaptığı gibi, o tarihi hikâyeye tamamen kurgu bir baş karakter ekleyip hikâyeyi onun üzerine kurmak. Ama şimdi kim uğraşacak o kadar işle öyle değil mi?

Ha bu arada, dergimizdeki tüm karikatürler ve köşeler gerçek birer hayat hikâyesinden alınmıştır. Cidden bakın. Tam manasıyla bire bir değil de işte gerçek insanlara benziyor çizilenler. İki kulaklı, iki gözlü, bir burunlu falan. Ha ilker bazen dört parmaklı adamlar çiziyor, Yetkin’in karakterlerinin kulakları altında, Cihan Ceylan’ın karakterleri fizik kurallarına aykırı bir şekilde ayakta duruyor falan ama bazı değişiklikler yapıyoruz hâliyle. Yerse.

Sevgili arkadaşlar. Artık hepimiz biliyorsunuz ki, derginin fiyatı konusunda ilk günden bu yana, her seferinde dayanabileceğimiz son ana kadar dayanmaya çalışıyoruz. İşte bu o anlardan biri: Kağıt ve baskı maliyetlerimiz dövize endeksli olduğu için son haftalarda mücadele edemeyeceğimiz rakamlara ulaştı. Biz de derginin fiyatını yükseltmek zorunda kaldık. Bu 2 liralık artışı anlayışla karşılayacağınızı umuyoruz. - **Uykusuz**

Hiç gerek yok şimdi

En verimli çağımızda tembelliğe aldılar beni... Aslında beni de ben aldım. Şimdi size çok kolay bir şey gibi görünse de, gerçekten tembel olmak için adeta ruhunuzu terketmeniz gerekiyor. Kendinizi bırakıp başka bir düzlemde süzülmeniz gerekiyor. Peki nasıl oluyor?

Sabah uyandığınızda yataktan ısrarla kalkmadığınız kaç gün var, bir kendinize sorun... İşe gitmek istemediğiniz zaman gitmeyebiliyor musunuz? İsteddiğiniz kadar aylak aylak dolaşıp, gece istediğiniz saatte yatabiliyor musunuz? Büyük ihtimalle sanmam. Büyük ihtimalle bir işiniz var, büyük ihtimalle sorumluluklarınız var, yaşıyorsunuz da ilerledi. Hatta büyük ihtimalle benden çok daha çalışkan olmanıza rağmen benim yaptığım kadar spor bile yapamıyorsunuz.

Kolay olan işe gitmemek değil, işe gitmek sizin için. Tembellik için de cesaret gerekiyor. Fakat bir gerçek var, ne kadar tembelseniz, o kadar özgürleşiyorsunuz. Çalışmak değil, çalışmamak sizi özgürleştiriyor daha farkında değilsiniz...

Tembellik için önce kendinizi işinizden daha çok sevmeniz gerekiyor. Ne iş yapıyorsanız yapın, nerede çalışıyorsanız çalışın, mutlaka sizin yerinize gelecek kişi de aynı işi yapacak. İşyerinizden dünyayı kurtaramayacaksınız. Hatta reklamcılar gibi kafalara, hallere girip, hayatta işten başka hiçbir şey yapamayan, ailesiyle, kedisiyle, köpeğiyle görüşemeyen arkadaşlarınız varsa daha iyi gözlemlersiniz: Onlar için hayatlarının anlamı artık işleri olmuştur. Hayatta –seçim şansı olan ve sağlığı yerinde olan- bir insanın başına gelebilecek en kötü şey bence. Kendi kendine hayatını bitirmek. Gördüğüm en uzun ve acılı süren intihar şekli. İlk sekiz-on yıldan sonra ruh ölümü tamamen gerçekleşiyor. Bravo hayatınızı kuruttunuz.

Çocuk sahibi olanlar, erken yaşta toplumun ya da ailenin iteklemesiyle evlenen barklananlar, istediğini değil, önüne gelen işi tercih edenlerden oluşan bir yaşayan ölümler ordusu ile karşı karşıyayız. Genel özellikleri maceraya kapalı olma, inisiyatif kullanmama, korkaklık, çekingenlik, tedirginlik olan bir ordu. Sessizce toplumlarının onlara ilk adımda önerdiği kuralları kabuğu etmenin rahatı içinde tembelliğe yer açamıyor insan. Hep yapacak bir şey var, hep bir iş, hep bir program, tatillere çıkılacak zamanlar, aylar öncesinden programlanacak seyahatler var hep. Sanki insanlar tatil için yaşamıyormuşcasına, değerli olan her gün yaşanan delilik gibi görünüyor insana. İçine girdikçe de çıkamıyorsunuz.

“İşini gücünü bıraktı, dünya turuna başladı” haberleri işte bu durumu çok güzel özetliyor. 20 yıl çalışıp işi bırakmanın bir anlamı yok. Kendi işsizliğinden işini yaratmak gerekiyor. Günümüzde Youtuber’lar bu noktada bir çıkıp buldular gibi ama onların da farklı kaygıları var. Malum sosyal medya demek “görüntülenmek”, “layklanmak”, sürekli konuşulmak ve beğenilmek demek. Eğer internette görünmüyorsanız, artık yoksunuz. Yeni gerçekliğiniz kaç “layk” aldığınız. Tabii ki bu da korkunç bir kısır döngü. Daha fazla izlenmek için canlı yayında intihar ettirir insanı...

Mesela şu anda on iki yaşından beri Guitar Hero oynayan, 22 yaşındaki bir Twitch yayıncısını izliyorum. Genç, Dragon Force grubunun, Through the Fire and Flames parçasını (‘Hızlı bir parça’ demek, parçanın hızını anlatmaya yetmez) en yüksek zorluk seviyesinde gözleri kapalı “çalıyor”... On yıldır bunu çalışıyor gencimiz. Çalıyor dediğim de şu, Guitar Hero kontrol yüzeyi olan plastik, üzerinde perde yerine düğmeler olan bir arayüzde, tuşlara belli sıralarda basıyor... Tuhaf bir durum, parçanın kendisini gerçek bir gitarla çalabilecek kadar zamanı varken, gitar çalmayıp “oyuncak gitarla” aşırı zorluktaki işleri becermek ne derece anlamlı acaba? Gencimiz keşke gitar öğrenseydi de gerçekten sevdiği bir parçayı çalabilseydi. Ama içsel tembellik böyle bir şey. Bir şekilde gitarın kendisini çalmak ilk başta perdelere ve tellere basmaktan daha zor geliyor ve o anda karar veriliyor. Artık “gerçek” gitara gerek yok... İşte tembelliğin de aşırı uçlarında böyle zor kararlar vermeniz gerekebiliyor. Ona bile gerek yok.

CEM GÜVENTÜRK

'NEYSEK O'

ARKADAŞIN ARKADAŞI

Arkadaş güzel şey. Hayatta yapayalnız olup bu satırları okuyan kim varsa önyargılarından sıyrılıp birileriyle arkadaş olmalarını şiddetle öneririm. Yüzde yüz uyuşmasanız da ortak ve güvenli alanlarda saatlerinizi geçirebilir; spor, sanat, siyaset gibi konularda rahatça atıp tutabilirsiniz.

Arkadaşınızla yaşadığınız herhangi bir problemin konuşarak çözülememesi gibi bir durum söz konusu olamaz. Düşünce olarak çok farklı yerlerde konumlanmış, tamamen zıt kişiliklere sahip olabilirsiniz; hiç önemli değil. En gergin anlar bile sırf arkadaşlığınızın hatırına tatlıya bağlanır. Zamanında inşa ettiğiniz güven duvarlarının gölgesi, her türlü tatsızlığı yatıştırmaya, her türlü tansiyonu soğutmaya yeter. Dediğim gibi, özellikle genç dostlarım; arkadaşlık kurmanızı şiddetle tavsiye ediyorum.

Arkadaşın arkadaşı konusundaysa haberler kötü. Arkadaşınızın bir insanla ortaklık kurabilmiş olması, maalesef o insanın var oluşunu meşrulaştırmıyor. Arkadaşınızın size yansımadığı ve hiç hoşunuza gitmeyecek bir özelliği, bambaşka birinin ilgisini çekiyor olabilir. Bu ortak olmayan kümelerle koşulsuz şartsız güvenirsiniz bir gün tadınızı kaçırmırlar. "Gel gel yahu, Hakan da burada, benim çocukluk arkadaşım..." gibi bir cümle sizi rahatlatıyorsa, Hakan'dan gelecek her türlü belaya hazırlıklı olun. Hakan belki ek iş olarak göçmen kaçırın dolandırıcının, hırsızın teki ama arkadaşınızla çok iyi anlaşıyorlar. İkisi de sarı lacivertli renklere aşık, araba pazarı gezmeyi seviyor, silahlardan anlıyor, düzenli eskort çağırıyorlar filan. Söylemeye çalıştığım özellikle genç dostlarım, arkadaşın arkadaşının iyi çıkma olasılığı, herhangi bir kişinin iyi çıkma olasılığıyla aynı. Gidin sokaktan çevirdiğiniz biriyle tanışmaya çalışın aynı şey. Hatta yeni insanlar tanımayı seven biriyse, çeşitlilik açısından daha bile iyi.

Hafta sonu kadim dostum Selçuk ile bira içmek için oturduğumuz barda Selçuk'un arkadaşlarına rastladık. Ne olup bittiğini anlayamadan bir elimde biram, bir elimde sandalyem tamamen yabancı insanlardan oluşan bir masaya oturdum ve komediyen olarak tanıtıldım. Türk ve dünya komedisi başta olmak üzere birçok konuda boyumu aşan sorulara cevap verdikten sonra masada bir de müzisyenin olduğu vurgulandı. "Merve de müzisyen, belki duymuşsundur?" Ben Merve'yi tabii ki de duydum. Halamın kızı başta olmak üzere birçok Merve de tanıdım. Ama bu hanımefendinin kim olduğunu bilmiyorum. Alkolün de etkisiyle, "Üçüncü yenilerden misiniz?" diye sordu. Merve buna çok bozuldu. Sonrasında tarzını tanımlayabilmek için sorduğum iki üç soruya da aynı soğuklukla, "Ben kendimi bu veya o şekilde tanımlamak istemiyorum!" şeklinde cevaplar verdi. Beni bu utanç dolu duruma dolaylı olarak sokan Selçuk küçük abdestini dökmüş sallana sallana gelirken yamyam arkadaşlarının arasında Merve'yi tanımayan, güncel sanat düşmanı, geri kafalı birine dönüşmüştüm. "Öyle tanımlama, böyle tanımlama, biri sorarsa ne diyeyim Merve senin hakkında? Üç harfli mi diyeyim? Şarkıların çalınca dilimizi ısırıp tahtalara mı vuralım? Beatles'a bile pop deyip geçiyorlar; ki pop. Ben zannetmiyorum ki bu şekilde tanımlanmaktan rahatsız olsunlar," diye geçirdim içimden. Arkadaşım olsa direkt kusardım içimdekileri, ama arkadaşın arkadaşına "Spotify'da öyle liste vardı ya kusura bakma..." gibi kendimden utanacağım bir cevap verip gülümsemekle yetindim. Gecenin geri kalanını iyi değil ama uslu bir dinleyici olarak geçirdim. Salgın hasatlıklar, Bitcoin, Metaverse... Söz bana geldiğinde kafamla onaylayıp geçtim. Yakın gelecek herkesi çok korkutuyormuş. Sen yüz yüze tanışıp iletişim kurmaya çalışan herkese posta koy, sonra insanların akıllı gözlük takıp sanal ortamlarda sosyalleşmeye çalışmasını insanlık dışı bul. Yarım saat sonra biramı bitirdim ve fiziksel dünyada asla görüşmemek üzere, herkese iyi geceler dileyip kalktım.

ilker altungök

"Karanlıktır bir yanı hep insanın,
Bana ister inanın, ister inanmayın!"
Mustafa Özer'den

FAKAT BU NE KADAR KORKUÇ

Son kertede aksi, had safhada müşkülpesent, bir o kadar da nobran idi Emir Al-Dravyavi. "Kibrinden dübrü görünmüyor" denilen cinsten, bir tepeden bakan prens idi. Hatırı sayılır raddede zengin işi, löp eti 22 ayar altın tozuna bulayıp yudduğu videolar sosyal medyada mevcuttu, hususi villa ve yalılarda geçen 'öteki Dubai gecelerinin' renkli siması idi...

Al-Dravyavi, öfkeli uyandı. Bir magazin sitesine haber olmuştı: "Emirin parası mı yetmedi?!" Niçün etleri buladığı altın 24 değil de 22 ayar? Prenslik müessesesi ve karizma hakikati, bu razı olmayı affeder, bu ezikliği kaldırabilir miydi? Aynı sitede bir de uzman görüşü vardı. Meşhur sağlık duayeni Osman bin. Müftü, "Sihhi açıdan yirmi iki ile yirmi dört ayar altın tozları arasında kayda değmez bir hacim farkı bulunduğunu, 24 ayarda civa oranı daha yüksek olmakla birlikte, hayati tehdidin mevzubahis olmadığını belirtmişti... Acar prens, Emir Al-Dravyavi, adeta düşürülmüştü. Oysa aynı site, kendisine yıllar yılı krika yapagelmisti; öyle fenomen, böyle marjinal; Arap Don Juan, Akıllı Gıdık, Kızıl Etli Prens, El Sosis, Doğulu Kazanova, düdük makarna gibi lakaplarla anılırdı...

22 ayar önerisini, laubalilik derecesinde yakın arkadaşı, ünlü et satıcısı Nusret vermişti. Kadim dostu ve iş arkadaşı, ortağı Nusret!..

Dubai'de altı mekan açmışlardı birlikte. Aradı dostunu:

-Niye beni çırak çıkardın? Aradaki iki ayar farkına değer miydi?!

-Ben bu işin uzmanıyım, 22 ayar dediysem 22 ayar!

-Ama uzman başka telden çalıyor...

-24 ayarda civa çok, inan bana.

-Lan?! Sakın bu bilgiyi bugün çıkan uzman görüşünden edinmiş olmayasın?

-Sıkıntı yok Arabım, raad ol, et benim işim!

Lakin bir haftayı bulmadan iş çözüldü. Nusret'in elinin altında 24 ayar altın tozu bulunmadığı için prene 22'liği aşırı överek verdiği, gizli kamera görüntüleriyle ortaya çıktı. Al-Dravyavi, özel uçağını gönderip Nusret'i Dubai'ye aldırdı.

Yedinci ortak dükkân ihtimalinin kırırtısıyla gelen Nusret, misafir edildiği butik otelin çatı katındaki odasında, komi kisvesine bürünmüş iki adam tarafından derdest edilip Prens'in huzuruna çıkarıldı. En huzursuz adamın bile huzuruna çıkılıyor yeri gelince.

Al-Dravyavi konuştu:

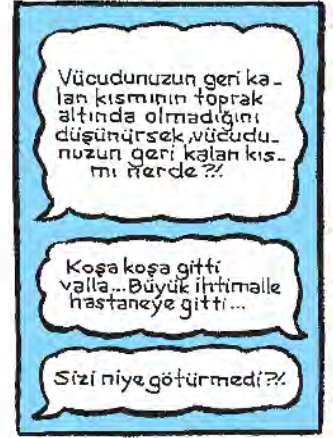
-Aslında senin ayaklarını canlı canlı kesip paça yaptırıp yemek, sana da tattırmak geçti kafamdan ama onu bana 14 ayar yedersen yapacaktım.

-Şimdi ne yapacaksın?

-Yaşa ve gör.

Zalim Prens, Nusret'in sol kolunu özenle kestirip fırına verdi, kolbastı yaptırdı. Özenle yemeden önce de, Nusret'e sağ koluyla 24 ayar altın tozu döktürdü. O malum, meşhur tuz dökme stiliyle. Şimdi Nusret tek kollu ve daha ünlü, Prens ise öldü. Yediği koldaki dövme, onu zehirledi.

Not: 19 Kasım 2021 Cuma, 20.30'da 'Paşa Gönül Kriterleri' adlı oyunumla Şişli Tiyatrosu sahnesindeyim. (Arzu Pasajı'nın içinde. Pasajın ismi de güzel yalnız! Coşkulu gibi.)

Tamirat yapmak istiyorum sevgili insanlar. Kırık olanı birleştirmek, yanlış doğru yapmak istiyorum. İki yıl kadar önce tahta tutkalı aldım, onu kullanmak istiyorum. Tutkal

taşa döndü ambalajı içinde beni beklerken. Asker kocasının savaşta dönmeyi bekler gibi bekledi beni iki sene boyunca. Tutkalla ne yapacaktım onu bile hatırlamıyorum. Evin içinde benden ilgi bekleyen, kırılmış ve üzümüş bir nesne vardı herhalde. Kim olduğunu bile unuttum. Belki iki parçaya ayrılmıştı, iki parçası da ayrı ayrı üzgün şimdi. Hoparlörlerin yanlarındaki kaplamalar kalkmıştı onları mı yapıştırıracaktık? Bunlar nasıl dertler? Dert arıyorsanız bulmak çok kolay. Evi şöyle

bir dolaşın, çekmecelerin içini karıştırın. Mutlaka bir dert bulursunuz. Evin bir köşesinde sessizce ilgi bekleyen, sevginize talip bir şeyler mutlaka vardır. Sevgim sonsuz ama kafam çok dağınık. Elimde taşa dönmüş tutkalla iki saat dolaşırım evin içinde, "kim bu tutkalın muhatabı? Kim tutkallanmak ve kurumaya bırakılmak ister?" diye bağırırım, yine bulamam neyi ne yapacağımı.

Evdeki ufak tefek tamiratlara başlayabilmek için önce güzel bir bahçesi olan, bahçesinde fiskiyeli havuzu olan, yapraklarının gölgesinde oturup böylece durabileceğim ağaçları olan bir rehabilitasyon merkezinde ya da özel bir psikiyatri kliniğinde iki hafta falan dinlenmem lazım. Sabahları bahçede otururum, öğle yemeğinden sonra el işi aktivitelerine katılırım. Resim yaparım, boncuk dizerim. Ben burada ne yapıyorum, evde tutkalla yapıştırılması

gereken bir sürü şey var ben burada ipe boncuk diziyorum diye sinir krizi geçiririm. Doktorlar, hemşireler hemen üzerime atlar, sakinleştirici vururlar. Güzel sözlerle, tatlı vaatlerle beni sakinleştirirler. Erman dün grup terapisinde ne konuşmuştuk? Kendimize zaman tanıyacaktık, kaygıları bir kenara bırakacaktık. Olayların berrak bir nehirin suları gibi üzerimizden akıp gitmesine izin verecektik. Haklısınız ve özür dilerim. Beni fiskiyenin oraya götürün, bir süre fiskiyeyi izlemek istiyorum. Sakinleştirici vurulunca fiskiyeyi izlemek iki katı zevkli geliyor bana.

Sandalyenin oynayan bacağına sağlamlayacağım, yerinden çıkan süpürgeliği silikonla yerine yapıştıracağım diye rehabilitasyon merkezine yatırılmam. Büyük hareketler yapmakla, orantısız tepkiler göstermekle suçlanırım. İyi gidiyordu, aniden bozdu derler. Askerliği atlattı, çocuğu büyüttü ama üç kuruşluk tutkal yüzünden manyağa döndü derler.

Öyle olmayacağız. Psikiyatri kliniğine yatmayacağım ama ona ikinci en yakın şeyi yapacağım. Yapı markete gideceğim. Yeni tutkal, tutkalla birbirine yapıştırmak için tahta çubuklar, süpürgeliği yerine takmak için soğuk silikon, evin her yerine döşemek için şerit led ışıklar alacağım. Doktorlarla, hemşirelerle değil el aletleri bölümünde duran yaşlı abiyle konuşacağım. Yapı market

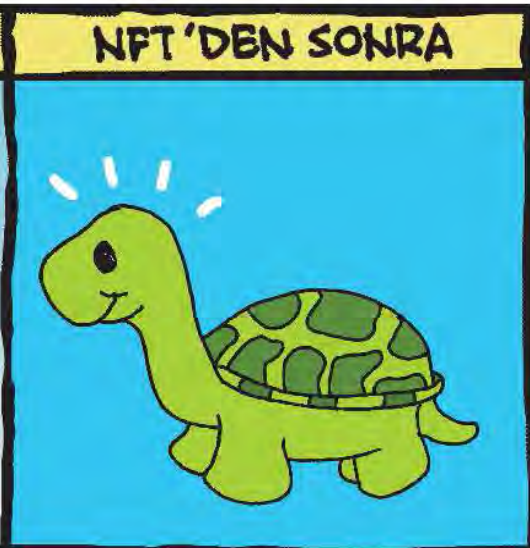
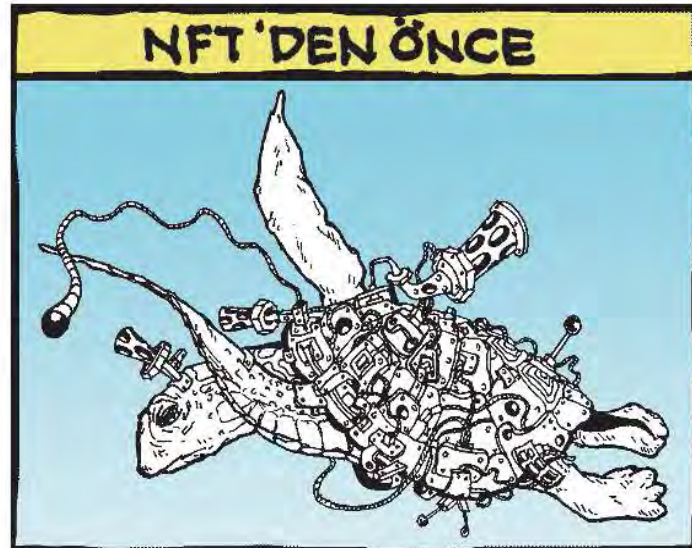
bana fiskiye gibi geliyor, ağaç altında uzanıp yaprakları izlemek gibi geliyor. Giderim, bahçe malzemelerinin orada dururum en kötü. Doğaya çıkmış gibi, piknik yapmış gibi olurum. Çıkışında da yemek katına çıkıp iskender yerim. Rehabilitasyon merkezine ya da özel bir psikiyatri kliniğine de yatırılsam çıkışında iskenderciye giderim, iskender yerim. Üniversite sınavından çıktığımda da, askerlik bittiğinde de gidip iskender yemiştım. Zor zamanların sonunu muştulayan bir alamettir, uzun ve zahmetli cümlelerin sonuna konulan tereyağlı ve soslu bir noktadır iskender. Bayılırım.

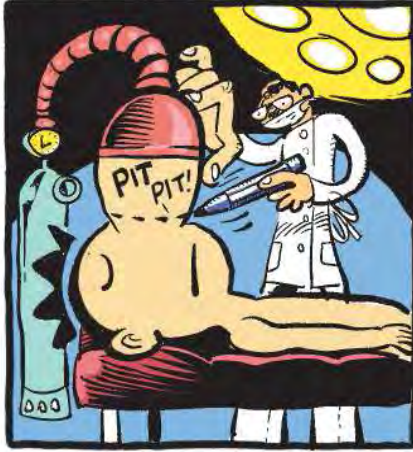

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

æ Merhaba.

æ Teyze muhabbeti bitmiyor. İki hafta önce beni teyzesi sanarak arayan bir kadından bahsetmiştim. Önce ona teyzesi olmadığını söylemiştim. Ama sonra aslında onun teyzesi olmayı çok istemiştim. Fakat tabii aradan zaman geçince, insan ne kadar da saçma şeyler düşündüğünü anlayabiliyor. Teyzesi olmaktan vazgeçtim

tabii sonra. Böyle günler geçtikçe. Aramadı da zaten. Demek ki o da istemiyormuş teyzesi olmamı o kadar. İsteseydi arardı çünkü. İki hafta boyunca hiç aramadı. İki hafta da bayaa bir süre. İki haftada insan birçok şeyden hayvan gibi soğuyabilir. Bir şeyden soğumak için iki hafta süper muazzam bir süre bence. Çok soğudum bu iki haftada o kadının teyzesi olma fikrinden. "Başlarım teyzeliğine" noktasına iki haftada çok güzel geldiğimi düşünüyorum. İki haftada insan gerçekten olgunlaşıyor, o insanın fikirleri pişiyor. Hey yavrum hey. Hele hele hele. Bir bardaydım öyle. Arkadaşlaraydık. Baktım o arıyor yine. Numarayı artık tanıyorum. Dedim "açayım madem." "Selamun aleykümümm" dedi yine. İlk aradığındaki o aynı coşku. Dedim "merhaba." Tekrar "selamun aleyküm" dedi. Tekrar "merhaba" dedim. Ben öyle deyince o da "merhaba" dedi bu defa. Hemen ödün verdi duruşundan. "Ben teyzemi aramıştım ama" dedi. Dedim ki "evet, daha önce de teyzenizi aramıştınız, ve daha önce teyzeniz olmadığımı söylemiştim, tekrar söyleyeyim, benim için sakıncası yok, ben yorulmam, ben teyzeniz değilim" dedim. "Haa" dedim, "bir hafta kadar önce arasaydınız, belki de teyzeniz olabilirdim, ama artık fikrim değişti, günler geçtikçe de kararım kesinleşti, ben sizin teyzeniz olmak istemiyorum, büyük konuşmayayım ama başkasının da teyzesi olmak istemiyorum, belki başkasının teyzesi olabilirim günün birinde, hayat, ama sizin teyzeniz olmam, lütfen bunu bilin ve beni bir daha aramayın" dedim. "Ha, yok, ben zaten anladım" dedi. "Neyi anladınız acaba" dedim. "Sanırım sizi engelleyeceğim ben" dedim. "Yanlış anlaşılma olmuş" dedi, kapattı. Engellemedim sonra. Ne uğraşacağım. Numarayı tanıyorum zaten. Ararsa açmam artık. Yalnız bu muhabbet, barda arkadaşlarının önünde gerçekleşti ya, o da çok acayipti. Bu teyze muhabbetini bilenler, tüm konuşulanları gülerek dinlerlerken, diğer arkadaşlar şaşkınlık içindeydiler. Sonra ben mevzuyu onlara da anlatınca onlar da güldüler tabii. Çünkü gülmeyip de ne yapacaklardı acaba.

æ Biraz önce Hazar bana, "Alpay elma yemek ister miydin" dedi. "İsterdim" dedim. "Ben yedim ama, kalmadı sana" dedi. Manyak işte.

æ Aslında galiba insanlar hep genç. Bir şekilde. Çünkü mesela beş sene önce, "ulan yaş da oldu bayaa" diyordum. Şimdi beş sene öncesini düşünüyorum, "yaşım da ne gençmiş" diyorum. Beş sene önce de beş sene öncesini çok genç buluyordum. On sene önce de "yaş bayaa oldu" diyordum. Şimdi beş sene sonra da "yaş bayaa oldu" diyeceğim. Beş sene sonra da şimdiyi düşünüp, "beş sene önce de ne gençmişim" diyeceğim. Ne acayip değil mi bir yandan da, bence öyle çünkü.

æ Bu arada zengin, malını saklamakla, göstermek arasında gidip gelmesi de çok komik bence. Bunlar hep eskilerden gelen davranışlar. Zengin malını saklamak zorundaydı, çünkü hemen üzerine çöküyorlardı. Hak yoktu, hukuk yoktu. Tam bir şerefsiz düzeni vardı eskiden. Bunlar hep homo sapiens. Ya da diğerleri. Ne bileyim ben. Her şeyi de bilemiyorum ama bence ne demek istediğim anlaşıldı. Adamin mesela yüz koyunu vardı tamam mı, zengindi yani, fakat saklamak zorundaydı, öyle yüzünü birden şey gibi salarsan ortalığa, gösterirsen yani, nolur, göze batarsın. Göze batınca da nolur. Taa diğer diyardlardan gelip koyunlarını gasp ederler, koyunlarla kalsa yine iyi, bir de ağzını burnunu da kırarlar senin, öyle giderler. O odur yani. Şimdi zengin pek böyle dertleri yok. Parası bankada, evi güvenli. Ama yine de işte bu eskilerden gelen korku sebebiyle, zenginliğini tam olarak gösteremiyor. Ama bir yandan da göstermek istiyor çünkü çok havalı bir şey. Yani yüz koyunun varsa kızlar sana bakar aha. Elli koyunun varsa da bakarlardı. Yirmi koyuna kadar yolu var. İşte bu yüzden zenginler eğer yüz koyunları varsa en azından yirmi otuz kadar koyunlarını gösteriyorlar, hem zenginliğin nimetlerinden faydalanıyorlar, hem de yüz koyunu da göstermeyip hırsıza uğursuza kendilerini açık etmiyorlar. Çok akıllıca bence. Yemin ediyorum çok akıllıca bak.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Alpay" dedi, "siz iyi mizahçılara biz çok şey borçluyuz, biliyorsun bunu değil mi" dedi. "A-a" dedim, "ne güzel konuştun ya şimdi" dedim. "Teşekkür ederim, biraz açar mısın" dedim. "Açarım tabii" dedi. Anlatmaya başladı. Geçenlerde bir tiyatro oyununa gitmiş nasıl olduysa. On senede bir gidiyor. O kadar kötü ve eski bir mizaha maruz kalmış ki, bizim değerimizi anlamış. Biz yani işte, dergide sahnede sosyal mecrada iyi mizah yapmaya çalışan bizler yani, bizler olmasaymış, en azından kötü mizahın farkına varamazlarmış. Çünkü bir yerlerde bunun iyisi varmış. Anlattı gitti böyle. İnceden sevindim.

æ Hoşça kal.

Bitti.

ÖZER AYDOĞAN

BİZDEN BABA FALAN OLMAZ ABİ, ESKİDEN BİZ BABAMIZIN GÖLGE, SİNDEN BİLE KORKARDIK BİDE BİZE BAK ÇOCUK GİBİYİZ.

GÜNEŞİN AÇISINI TUTTURSAK KORKULUR ASLINDA.

BESİ GEÇTİM.

UZAK BİR KRALLIKTA YAKIŞIKLI GENÇ BİR PRENS VARMIS...BU PRENS SARAYINDA SÜRÜKLİ EĞLENCİLER DÜZENLER, PARTİLER YAPARMIŞ BU NEDENLE HERKES ONU ÇOK SEVER BUNDAN ÖVGÜYLE BAHSEDERMİŞ.

DÖRT NUMARADAKİ GENÇ VAR YA HER GÜN PARTİ VERİYÖ, APARTMANA GİREN ÇIKAN BELİRSİZ. NERDEN GELDİ BELA OLDU. İT KOPUĞU DOLDURUYOR.

BÜ VERSİYON DAHA HEYECANLIYMIŞ.

BÜ DÜNYADA KAZIK YİYE YİYE, KAZIK ATMAYI DA ÖĞRENİYOR - SUN ZAMANLA, BÜ SÖZÜMÜ UNUTMA SOKRATES.

ABİ BEN SOKRATES DEĞİLİM. MUHABBETİN DEN SIKILDIĞI İÇİN BENİ GÖNDERDİ. SAĞ SAKAL AYNIYIZ ZATEN HEPİMİZ.

ULAN...

SATICAK ORJİNAL BİR FİKİR BULDU. GÜNÜZDA...AMA METİN BEY HEM KURS PARASINI VERMİYORSUNUZ HEM ORDAN GİZLİ GİZLİ DERSİ DİNLIYORSUNUZ?

Girişimcilik Kursu

CAMA YAPIŞAN PELUS ÖRÜMCÜK ADAMLARIM PEYNİR EKMEK GİBİ SATIN - CA GÖRÜRSÜNÜZ...

ÇOCUĞUNUZUN BÖYLE DAVRANMASI NORMAL AMA ÇOCUKLAR BENİCİLİK VE BAŞKALARINI YOKSAYMAYI KİM ÖĞRETİYÖ BUNU SORMALI.

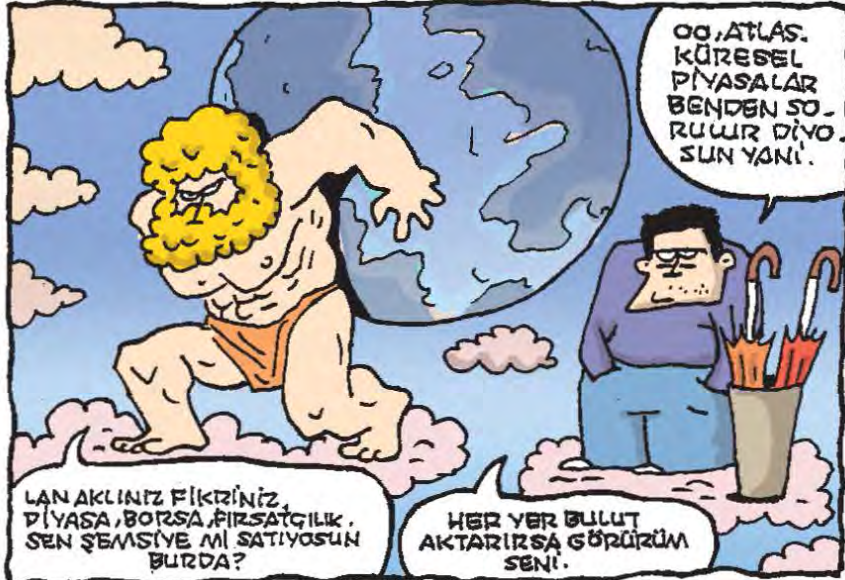
BEN ÖĞRETİYORUM, BENDEN GÖRÜYÖR HEPSİNİ BENDEN. HAHHAH!

BÖYLE ŞİMARDIĞINA BAKMAYIN, EVDE KUZU GİBİDİR...

AAA, AMA SEÇİL / EEE, DEMİNKİ MESAJ KİMDEN Mİ GELDİ. İİİİİ... AMA ARTIK YANİ. 0000. EEE.

GÖK GÜZEL OKUDUN ÜSTAD, O NAĞMELER, FALAN, AĞZINA SAĞLIK.

SES TONU EĞE EĞE UZATA UZATA BOZ, LAK OKUYACAK HALE GELDİ ADAM.

* SABAH BEŞTE KALKIP İŞE GİDİYORUM LAN BEN! SİZ NAPIYORSUNUZ? NASIL GEÇİNİYORSUNUZ? *

* NE DEDİĞİNİ DUYMADIM AMA "NABER? NASILSIN?" FİLAN DEMİŞSİNDİR HERALDE? *

* KEDİNİN KUMU BİTMEK ÜZERE! ARTIK EVE ON KİLO KUM TAŞIMAK İSTEMİYORUM! *

* TOPARLAYACAĞIM KANKA ŞİMDİ... ** NOLUR? SUS ARTIK! PELİN'İN ESKİ SEVGİLİM OLDUĞUNU BİLİYOR. *

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bakakalırım giden geminin ardından"
Orhan Veli

KASIM

Ekim sonunun başka çeşit; yaz akşamlarından çok farklı kokular da taşıyan serin rüzgârı. Nihayet. (yanık kestane kabuğu kokusu ile parktaki çay bahçelerindeki semaverlerden gelen kömür) Gece. Turistler bile kapüşonları çekili sweatshirtlerle, caddede. (gerçi alt kısımlar hala şortlu--yazın son kalesi--) Epeydir gece çıkmışlığım yoktu. Denizlerde olan kıpırtıları andırır bir şekilde ağır ağır salınan palmye gölgeleri.

Caddede. Denizin kendisi; o epey aşağıda ve kapkaranlık. Hiçbir şey görünmüyor. Gemisiz burada deniz. Işıksız. Yansımaz. Ardından "bakakalabileceğiniz" bir gemi olmuyor.

SQUİD GAME

Neredeyse bütün distopik filmler muhtemel bir gelecekte geçiyor olurdu. O zamanlar. (Ne güzel zamanlarmış--şu birkaç sene önceyi diyorum--)

Resmedilen dehşet/vahşet o sıralar yaşanan cari gerçekliğe, ("Yaklaşmakta olan" a da) türlü çeşitli göndermelerle, göz kırpmalarla dolu olsa da, "henüz vakit var" olurdu. "2049" O zamana kadar kim öle kim kala. Bu öyle değil. Demek artık o süreç de bitti. "Yaklaşıyor yaklaşmakta olan" Artık sürtünüyor. Günümüz; Bildiğimiz dünya; Kredi kartı borçları. İflaslar. Kaçak göçmenler... Hazır olduğumuz durumlar. Para karşılığı tokat'a. Hazır olduğumuzu, zaten üç aşağı beş yukarı benzerlerini yaşamakta olduğumuzu dizi yapanlar biliyor. Muhtemel gelecekte değil. Şimdi.

Çok çok zor durumdaki insanların tavana asılı "para dolu pırlıtlı o koca küre için yapabileceklerinin sınırı" tema'sının, el çabukluğu ile "hayatta kalabilmek için yapılabilecekler"le yer değiştirmesi, hikâyenin zayıf yanı. Bu kayma; sistem eleştirisi gibi duran yanını da epeyce zedeliyor. Karmaşa yaratıyor. "Hayatta kalabilmek" apayrı bir mesele. Ama işte ekmek orada.

Orhan Veli Kanık
1914-1950

Gel gör ki... Anca oradan temellenebilecek şiddette bir vahşetin pornografisinde.

Sözünü ettiği; maskeli zenginlerin vahşet seyretme "eğlence"lerinin tıpkısı'nı; tekrardan, kendi de yeniden üretiyor. Dizi. İkişi içiçe. Zenginlerin baktığı o ekranın dışında bir çerçeve daha var; bizim evlerimizdeki ekranların çerçeveleri. Seyredişlerini seyredenler; Bizler. "Şu rezillere bak, nasıl da seyrediyorlar" "Bak tam orası

işte, gördün mü, oraya bakıyorlar" İki yüzlülüğü. Filmdeki VIP'ler o vahşet'i düzenleyebilmek, sonra da oturup seyredebilmek için çok büyük paralar harcamak zorunda kalmış. Bizler şanslıyız; çok cüzi, "uygun" bir ücretle aynısını evlerimizin konforunda "temaşa" edebiliyoruz. Büyük hizmet. Bize epey kıyak da geçiliyor; kırılmış kafatasından sarkıp dağılmış kanlı beyin parçalarını;

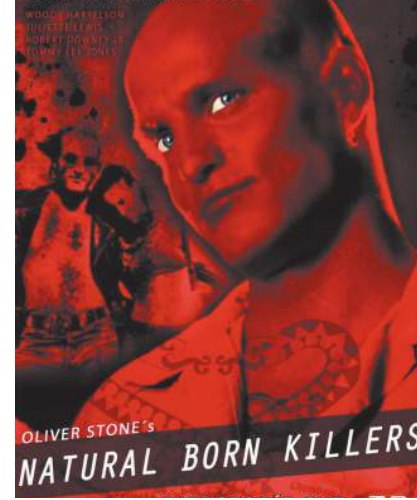
onların; o "zenginler" in bile göremediği; çok daha yakın plan bir çekimle görebiliyoruz. (Filmin içindeki hikâyeye göre o kanlı zeminde o kadar yakında gizli kamera yok. Olamaz. O bize.--Sevildiğini bil--)

Kurbanlarla özdeşleşelim derken, oluşan olağanüstü vahşeti onlar; -VIP'ler- gibi hararetle seyrederek de bir çeşit suç ortağı da olmuş gibi oluyoruz. Zenginlerle ortak yanımız.

Ben öyle bir hisse kapıldım...(bu sözünü ettiğim açmazın bir benzeri; Oliver Stone' un ünlü "Katil Doğanlar / Natural Born Killers" ında da mevcuttu; o da yine çok benzer bir şekilde şiddetin medyada teşhirini eleştirdiğini iddia ederken; kendisi de eleştirdiği aynı o medya gibi; aynı yolla; abartılı şiddetin seyircide

yaratacağı ilgiye oynuyordu--aynı biçimde rahatsız olmuştum--)

Herneyse, bu mevzular uzar gider... Yazı bitmiş bulunuyor...

"Natural Born Killers" Oliver Stone
Yapım yılı: 1994

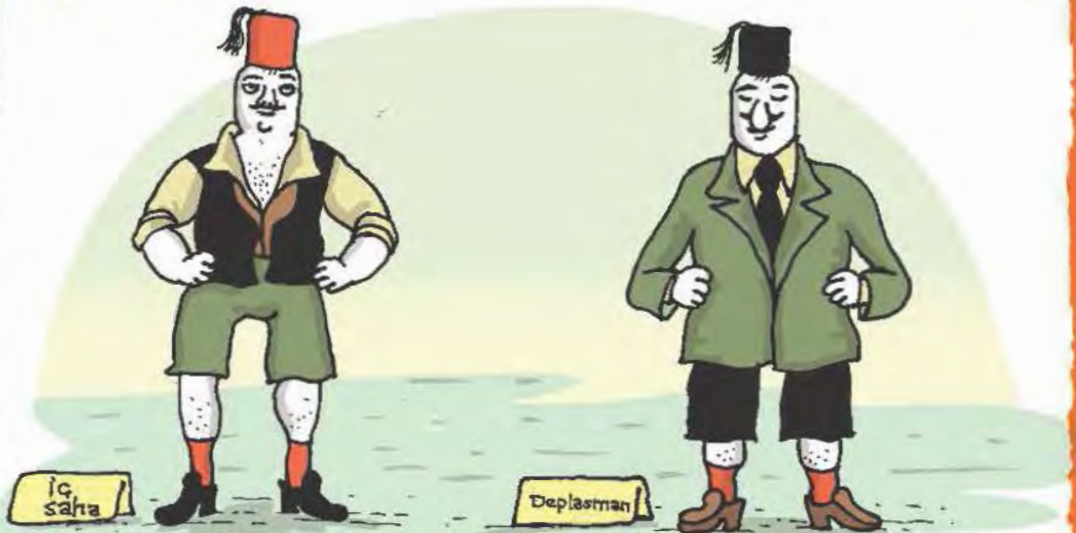
"Blade Runner 2049" Denis Villeneuve
Yapım yılı: 2017

cihan ceylan

BİR HALLOWEEN ÖYKÜSÜ (Gerçek olaylara dayanmaktadır.)

OSMANLISPOR FORMA LANSMANI

Ontolojik fiyasko

Yazılanı anlamıyorsan yazılmayana bak.
[GEORGES PEREC, Kayboluş]

İki tür 'büyük acı' vardır: Dile getirilmeyen sırların verdiği ıstırap. Ve derdini söylediğiniz halde anlaşılmasından doğan kahr. Kimseye söyleyemiyorsanız mahvolursunuz. Kimse anlamıyor veya umursamıyorsa bitersiniz. Tam manasıyla ifade etmek de, anlaşılacak da teknik olarak imkansız. Yani... aslında herkesle aynı durumdasınız. Ontolojik fiyasko. Her insan, her zaman, her yerde, her durumda yalnızdır. Tanrı değilseniz, işiniz yaş. Kayboldunuz diyelim. Bulunduğunuzda döneceğiniz yer yalnızlığınızdır. Kendini bilmek; naylon bir ambalajda, cıva baloncukunda, sırça fanusta... mahsur kaldığını bilmektir. Terkediliriz. Bırakılırız. Unutuluruz. Genelleme yapmakla hataya düşüyor; dahası ayıp ediyorum, ha?.. Keşke tüm genellemeler yanlış olsa. Elinizi vicdanınıza koyun: Her insan bir istisna mı sahiden? Gündoğumlarında gezegenimiz yenileniyor mu? Hayat her şeye rağmen devam eder mi? "Carpe diem!" Peh. Daha 25 yaşında bayatlamaya başlarız. Ve kısa bir süre sonra... ölürüz. Van Gogh kendini vurduğunda [Temmuz, 1890] 37'sindeydi. İntihar etmese şu günlerde 170 yaşının sefasını mı sürecekti? Siz de ezeli bir ihmalin kurbanı gibi hissetmiyor musunuz? Türkiye'de her yıl 10 binden fazlası çocuk, 15 bin civarında insan kayboluyor. Kayıp şahıslar albümünü genişletsek, 80 milyon fotoğrafı, o Instagram'daki mutluluk tabloları, şen şakrak pozlar da dahil hepsini masaya yaysak, bu ülkenin tüm yüzlerinde aynı kayboluş endişesinin izlerini görürüz. Van Gogh'un her tablosunda o intihara varan adımların izleri yok mudur? O resimlerin hepsi, tahammülfersa bir yalnızlıktan kurtulmaya çalışan sanatçının çırpınışları değil midir? 2065 yılında, Facebook'ta profili bulunan ölümler, dirileri sayıca geçecek. Alın size gerçek. Kim ne derse desin, ölümlülük bence hayatın değerini düşürüyor. Azaltıyor yani. Ayrıca her ilişki ahlaki ikilemler doğurur. En basit ve doğal yakınlıklar bile problemlidir. Aşk belalı, evlat hayırsız, ebeveyn kıfayetsiz, dost bivefadır. Dolayısıyla hepimiz şefkate muhtacız. Salahiyetsiz kimselerce bağışlanmak tuhaf kaçacağından, ruhumuzu sahtenin taklidinin imitasyonu kompliman kırıntılarıyla besleriz. Dikkat edin, sevinçle iltifat eden insana nadir rastlanır. Gariban bir ailenin kayıp çocuğunun ilkökul kaydı için çekilen fotoğrafı ile 300-400 milyon dolarlık Van Gogh oto-portreleri arasında sahiden bir alaka var mı? Yok mu? Dünyada her yıl 30 milyondan fazla kayıp vakası geçer polis kayıtlarına. 100 milyon çocuk sokaklarda yaşıyor zaten. Belki de siz, sevgili okur, ben, aklınıza kim gelirse, zengin, fakir, yaşlı, genç, ünlü, sade, fark etmez... Belki hepimiz bir ölçüde kimsenin aramadığı kayıp şahıslarız? Neden bunca şarkıda "Unutma beni, unutama beni" diye yakarılıyor? Niye "Dostlar beni hatırlasın" diyor

şair? Aranmadığımız için sitem ediyor, küsüyor, gönül koyuyoruz... Bizden vazgeçilsin istemiyoruz, ha? Bir kopuş, çözülüş, parçalanış ve dağılma evreninde biri bizi gözet sin, akılda tutsun, ansın, arasin istiyoruz. Abarttığım kanaatindesiniz belki. Bir polis için fazla sofistike düşünüyorum. İşime odaklanacağıma, genellemelere dayalı bir felsefi fanteziye dalıyorum... Kaosun içinde her şey hem biraradadır hem de hiçbir şey yerli yerinde değildir. Düzenin kaostan farkı, işte bu yerli yerindelik. Şu anda yerinizde misiniz? Bir şehirle yok olursanız, ne olur? Aslında her birimiz ömrümüzün yarından fazlasını, hatta çoğunu kayıp olarak geçiririz. Kimse bize dikkat etmez, mukayyet olmaz. Annemiz, babamız, sevgilimiz, eşimiz, kardeşimiz, dostumuz olmaksızın... Dikkatten mahrum, odağın, kadrajın dışında uçururuz. Tanrı işte bu nedenle var. Bize mukayyet olan hayali arkadaşımız Tanrı. Van Gogh'tan Edwar Munch'a geçelim. O meşhur Çığlık tablosunda kendi haykırışının yankısına tutunan biz değil miyiz? Emniyet dosyalarında, kayıp listelerinde

adımız, fotoğrafımız yok. Gelgelelim internet üzerinden tüm dünyaya fotoğraflarını dağıtan da bizleriz. Kongo'dan, Japonya'dan, İsveç'ten, Arabistan'dan belki, birileri bizi bulsa fena olmaz, ha? Yabancıların alakasına tenezzül ediyoruz. İster müşteri, ister satıcı kılığına girmiş olsunlar. Yazık ki şeytan bile yüzümüze bakmıyor artık. Eskiden ne güzeldi. Tanrı bizimle, melekler yanımda, şeytan peşimizdeydi. Ruh çağırıyorduk; ölümler -sağolsunlar- üşenmeyip geliyorlardı. Şimdi, biriyle karşılıklı oturmuş sohbet ederken bile bir anda kayboluyoruz. Ding! Mesaj geliyor ve "Puf!" artık orada değiliz. Tüm hayatımız kim isek o olmamak, kiminlesek onunla olmamak, nerede isek orada olmamak ilkeleriyle akıyor. Sahi, evren'e gönderdiği mesajlara cevap alan var mı?

Bağışlayınız lütfen. Sizin de ruhunuzu kararttım. İçimden geçenleri okuyabilmeniz sizin suçunuz değil fakat benim suçum da değil. Sayıklamalarıma aldırma. Kasvet, insanı duyarsızlaştırır. Aman diyeyim. Gerçi... insan ne kadar duyarlı olabilir? Tamam tamam, kesiyorum. Sustum. ***

Merih Kızıl'la konuşurken Gül Esin'in adını ağzımdan kaçırdım. Güya polisim. Ne dese beğenirsiniz: "Gül Esin, Türkiye'nin ilk kadın muhtarıdır. 1933'te Aydın'ın Çine ilçesi Demircidere Bucağı'nda muhtar seçilmişti." "Muhtar mı?" "Ah, siz başka bir Gül Esin'i kastetmişsiniz anlaşılan." "Yorgunum ve açım. Kafamın içinde pizza karışıklığı..." Atıldı: "Size pizza söyleyeyim komiserim." Güldüm. Elimle selam verip "Hoşça kal şampiyon" dedim ve çıktım. Günbatımında gökyüzüne pembe, turuncu, mor kurdele yumakları saçılmıştı. Ağaçların tepelerinde alev şeklinde ışıklar oynayıyordu. Sıkışık trafikteki arabalar ithal oyuncakları andırıyor. N'oluyor bana? LSD etkisindeyken ekspresyonist bir resim sergisini geziyorum sanki.

Tuzaklı Mağara

Definecilik ile ilgili edindiğim yarım yamalak bilgileri satmaya bayılıyorum. Bunu tabii ki konu hakkında hiçbir bilgisi olmayan insanların yanında yapıyorum. Onlardan biri de

kardeşim ve eniştem. Kısa bir süre önce şehrimizin tarihi noktalarından bir tanesi olan Kanyonlara gittik. Daha önce defalarca gezdiğimiz bu yer, definecilik ile ilgili edindiğim çöp bilgiler sayesinde şovumu yapabileceğim eşsiz bir yere dönüşmüştü. Etraftaki insanlara alaycı bir şekilde bakıyor ve "Boş geziyorlar boş," diyardım. Bunu önceleri içimden dedim fakat yüzümdeki ifadeden hiçbir şey anlamadıklarını fark edince sesimi biraz daha yükseltip kardeşim ve eniştemin duymasını sağladım. Ne oldu abi dedi kardeşim. Yok bir şey, devam edin dedim.

Bir süre daha etrafa baktık ve mağaraların olduğu yere geldik. Eniştem ve kardeşim tam mağaraya girecekken çok önemli bir şey görmüş gibi "Durun! Girmeyin sakın," diye uyardım onları. Panikleyip neden diye sordular. Sahip olduğum bilgiyi hemen satacak değildim. "Beni dinleyin ve girmeyin siz," dedim. Tamam ama neden dedi bu sefer kardeşim. Güldüm. Bir süre daha mağaraya ve etraftaki insanlara baktım. Birkaç adım attıktan sonra kısık bir sesle "Tuzaklı kaya bu. İstiyorsanız girin ama kesinlikle tavsiye etmem," dedim. Kardeşim yine gereksiz bilgilerle dolu olduğumu anladığı için enişteme dönüp "Ya yürü girelim bir şey olmaz, herkes giriyor," dedi fakat enişteyi kendime hayran bırakmayı başarmıştım. Vardır abinin bir bildiği, girmeyelim boşver diyerek mağaradan uzaklaştılar. Biraz daha birlikte yürüdük ve bu esnada sürekli olarak tedirgin bir ifade ile etrafa bakındım.

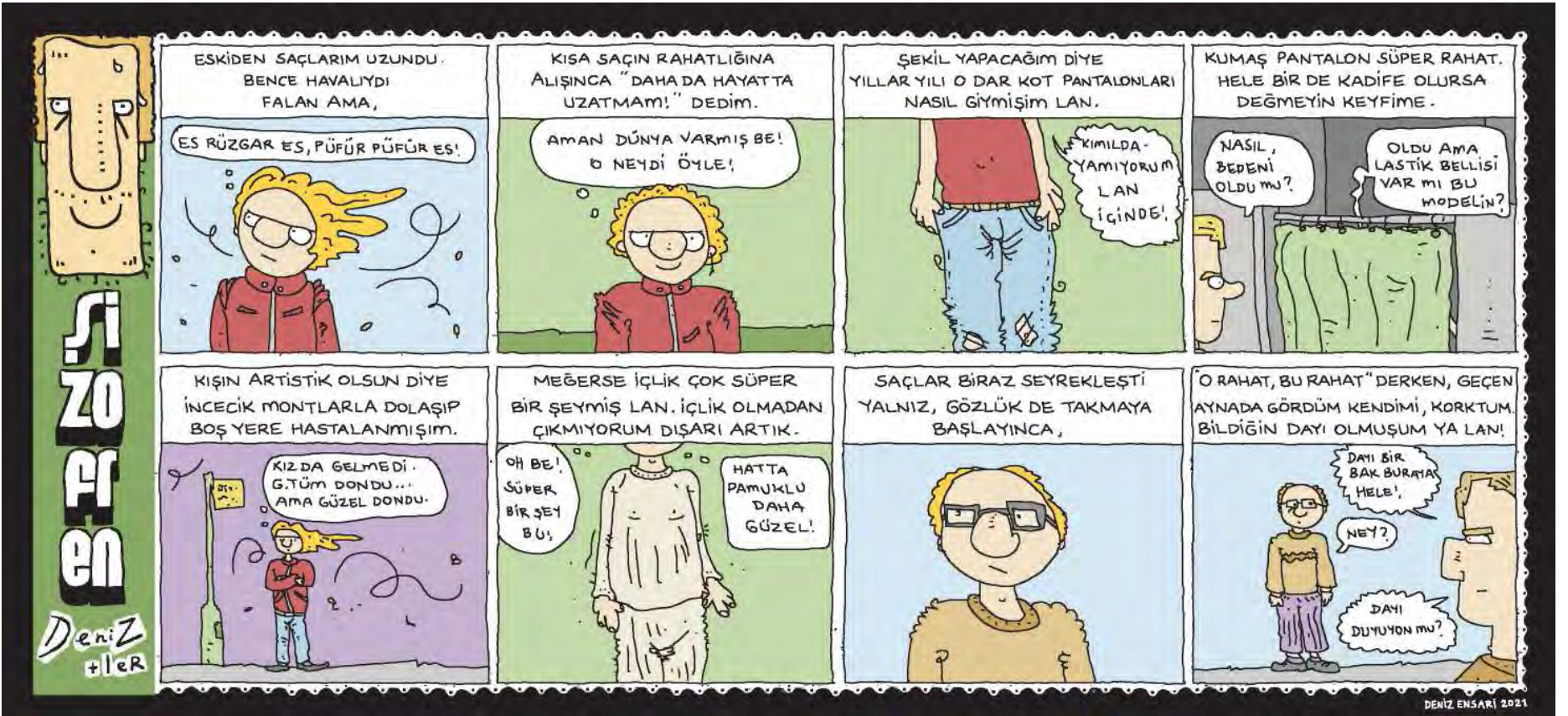
Bu tedirginliğimi anlamaları için abartılı hareketler sergilediğim de oldu. Yüzümdeki hiçbir şeyi beğenmeyen ve eleştiren ifadeyi eksik etmedim ve sürekli mırıldandım. Kardeşim beni yakından tanıdığı için yaptığım şovu baltalamak adına asla soru sormadı. Çünkü herhangi bir soru sorsa abartarak anlatacak ve çok şey bildiğimi düşündüren tavırlar sergileyecektim. Kardeşimi bu akıllıca hamlesi için tebrik ediyorum. Fakat enişte ile henüz o kadar yakın değiliz ve beni tanımayor. Onu yılların definecisi olduğuma bile inandırabilirdim ve öyle

de yaptım. Yersiz mırıldanmalarım dikkatini çekmiş olacak ki yanıma gelip sordu: "Abi mağaraya neden girmedik? Bir de sıklıdın sanırım, istersen gidelim?"

Suratımdaki her şeyi bilen adam ifadesi ile enişteye dönüp, "Sıkılmadım. İşaretler dikkatimi dağıtıyor. Normal insanlar gibi rahat gezemiyorum böyle yerlerde. Hepsi bir anlam taşıyor ve kayıtsız kalmam mümkün değil," dedim ve ona mağarayı anlatmaya başladım. Üst kovuğunda büyük bir kaya parçasının yer aldığını ve derinlere gidildikçe şiddetli bir hareketlilik durumunda bu kaya parçasının yerinden çıkarak mağaranın yıkılacağını ve tuzagın devreye gireceğini anlattım. Bunu bir Youtube videosuna görmüştüm ve o an hemen satmak istedim. Vay be abi dedi, iyi ki girmemişiz. Öyle tabi dedim. Ayrıca etrafta çok fazla akrep simgesi var. Bu definecilikte tehlike anlamına gelir.

Eşkıyalar akıllı adamlardır, mallarını ulu orta açık etmezler diyerek adımlarımı daha hızlı atmaya başladım. Basit bir Youtube videosundan aldığım yarım yamalak bilgilerin neredeyse tamamını satmış ve zihnimi boşaltmıştım. Asıl şovu ise dönüş yolunda yaptım ve benim için zirve niteliği taşıyordu. "E abi işaretlerden bu kadar anlıyorsan dedektör alıp arasan, üç beş bir şey çıkmaz mı?" diye sorunca, dikiz aynasına keskin bir bakış fırlatıp göz göze geldim enişteyle. Sonra ayırdım gözlerimi ve vitesi artistik bir hareketle 5'e atıp biraz daha hızlandı. Uzun süre es verirken bu esnada yine dikizden göz göze geliyorum ve meraklı bir şekilde benden cevap beklediğini fark ettikçe keyifleniyordum. "Devlet yedirmez eniştem. Ayrıca çoktan kazmışlardır oraları. Haberi alınmıştır yani. Bırakmazlar sana bana. Üstelik tılsımlı o mağara, huzur vermezler," dedim ve ani bir hareketle sağ tarafımı işaret edip "Bak buralar hep kral mezarı. Ama giremezsin," diye ekledim. Neden dedi yine meraklı gözlerle, devlet mi izin vermez?

Devlet izin verse bile koruyucuları vermez dedim. Koruyucular kim diye sordu bu sefer. "Boşver! Bilmesen daha iyi," diyerek gizem dozajını biraz daha arttırıp düşünceli bir şekilde yola bakarak devam ettim. O an aklımda bir an önce eve gitmek ve yeni çer çöp bilgileri edip zamanı geldiğinde enişteme satmak vardı. Ailemize yeni katıldığı için "Hassiktir" diyecek samimiyeti ve gücü henüz yoktu ve bilgilerimi satabileceğim en uygun kişi eniştemdi. Bu samimiyeti elde edene kadar onu yersiz bilgilerimin deposu olarak kullanacaktım. Bu durum beni içten içe mutlu ediyordu.

Haftalık Mizah Dergisi | 3 KASIM 2021 | Sayı: 738

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: Turkuvaz Haberleşme ve Yay. A.Ş. Güzeltepe Mahallesi Mareşal Fevzi Çakmak Caddesi B Blok No 29/1/1 Eyyupsultan İSTANBUL 0212 354 30 00

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 350 TL. Özel kargo teslimatlı 450 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

İBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

